

Waarom sta ik op de kandidatenlijst van N-VA?

Eerst een beetje geschiedenis.

Toen ik vanuit de Antwerpse regio in 1987 samen met mijn vrouw het stukje grond kocht in deze regio met de bedoeling er een huis te bouwen was daar een goede reden voor. Geertje gaf toen nog les aan het KTA Herentals en ikzelf was op brugpensioen gegaan. Bij woonst in Grobbendonk zou dit voor Geertje een zorg minder zijn: de dagelijkse trip heen en terug tussen Antwerpen en Herentals zou verdwijnen.

In een straal van 11 km rond Herentals vonden we in Grobbendonk als groene gemeente een rustig plekje beschermd in de winter tegen de felle noordelijk kou door het Pidpabos, prima zongericht en met uitstekende “vaste grondkwaliteit”

In '88 zijn we beginnen bouwen, waarbij ik het een en ander zelf heb uitgevoerd. In november 89 zijn we in een gedeeltelijk klaargestoomd huis ingetrokken. Het huis is toen al ontworpen om zelfs in onze oude dag er te kunnen blijven wonen: alle noodzakelijke zaken gelijkvloers met extra brede deuren die voor een eventueel rolstoelgebruik geen beletsel vormen. De bovenverdieping met een slaapkamer en een supplementaire badkamer met toilet zijn later afgewerkt geworden en hebben dan dienst gedaan voor logement van de ouders van Geertje. Een derde kamer is als mijn bureau geïnstalleerd. Ook daarom is er een extra “luie” trap geïnstalleerd.

Nadat in 1992 de grote werkzaamheden achter de rug waren hebben we ons geëngageerd bij het Rode Kruis. Eerst als vrijwilliger. Daarna, op vraag van de toenmalige voorzitter-arts Kris Verhaegen, ben ik voorzitter van de plaatselijke afdeling geworden met steun van de provinciale commissaris en heb toen de overgang meegemaakt naar Rode Kruis Vlaanderen. Waar ik als Vlaming niet treurig om was.

Tijdens mijn RK voorzitterschap heb ik ook de verhuis meegemaakt van het oud gemeentehuis in Bouwel naar de oude brandweerkazerne in 't Bovenpad. Als klushulpje van het toenmalige hoofd van de hulpdienst heb ik dan meegewerkt aan de inrichting van dit oud lokaal als les- en vergaderlokaal. De Fotoclub Nete & AA hadden we als buur. Toemaatje was het bezoek van mooie fotomodellen die ons toilet kwamen opzoeken. De fotoclub had de rijkdom van dit accessoir toen nog niet.

In de korte periode van mijn voorzitterschap ben ik er in geslaagd een vervangwagen voor het oude en versleten VW busje te vinden. Het gemeentebestuur heb ik toen kunnen overtuigen met het argument dat het RK een instelling van openbaar nut is, om de aankoop van een goede tweedehands-wagen van het RK Lichtaart te financieren.

Dat het voorzitterschap van de RK afdeling niet zo heel lang heeft geduurd, heeft met twee zaken te maken. Enerzijds de ontdekking van een niet correcte boekhouding en anderzijds omwille van de felle tegenkanting van één persoon die niet verdroeg dat een inwijkeling voorzitter was, zonder verkiezing door de leden van de groep.

Er stond een andere uitdaging te wachten.

Bij de herschikking in 1995 van de regionale TV kanalen werden de bewoners van o.a. Grobbendonk en Vorselaar de volledige toegang tot het signaal van het toenmalige zender TV Kempen ontzegd. Nochtans was er het decreet Nr. 94 -- 1494 van de Vlaamse Gemeenschap verschenen in het staatsblad van 4 juni 1994, dat bepaalde in artikel 10 § 1 *“dat de kabelmaatschappij gelijktijdig en in hun geheel de omroepprogramma's op haar kabel kabeltelevisie moet doorgeven.”* Gepreciseerd in punt 3 van dit artikel staat duidelijk: *“televisieprogramma's van door de Vlaamse regering erkende niet-openbare regionale televisieverenigingen voor zover de uitzendingen onder meer in het Nederlands gebeuren en rekening houdend met hun zendgebied”*.

Voor Grobbendonk was dat niet het geval omdat we afhingen van de distributie van de regio Antwerpen. Grobbendonk kreeg een paar uurtjes regionale TV te zien. Aandringen bij het gemeentebestuur om die toestand te laten veranderen haalde niets uit. De toenmalige schepen Miel Anthonis kwam met een niets zeggende uitleg die hem in het oor was geblazen tijdens de beheersraad van het (Antwerps) distributiebedrijf Telekempo. Het was technisch niet mogelijk. Verder deed het gemeentelijk beleid niets. Een klacht tegen Telekempo en een brief aan de toenmalige minister van cultuur van de Vlaamse Gemeenschap, de heer Weckx, had meer succes. Binnen minder dan een maand was de zaak opgelost.

Op vraag van het hoofdbestuur van het toenmalige CRM, Clubs voor Rustenden uit de Middengroepen, werd in 1994 aan een herstart van een afdeling in Grobbendonk gewerkt. Het was de bedoeling om voor senioren uit die middengroepen, lees in de eerste plaats gepensioneerde middenstanders, een culturele vereniging op te richten.

Onder leiding van een gangmaker – afgevaardigde van het hoofdbestuur - werden in de 3 laatste maanden van 94 enkele bijeenkomsten georganiseerd met voordrachten over culturele en maatschappelijk onderwerpen. Oud-Grobbendonkenaar Achiël Cools was één van de sprekers.

Toen vertrokken we met 12 personen. Vanaf 1995 werd een volledig programma uitgewerkt: tijdens de wintermaanden waren er de hoogstaande voordrachten en tijdens de zomermaanden waren er uitstappen met gidsbegeleiding naar het erfgoed in Vlaamse steden en regio's. De volgende jaren werden programma's in diezelfde zin uitgewerkt.

Vanaf het ontstaan tot 2002 heb ik deze club geleid. Hoewel de oorsprong van de nationale beweging zich in een bepaalde zuil bevindt, is in Grobbendonk de volledige neutraliteit in achtgenomen en is het ledenbestand niet beperkt tot senioren uit de middenstand. Door sommige mensen werd de club ten onrechte als elitair beschouwd. Men kende toen in Grobbendonk voor de grote groep senioren geen activiteiten met zoveel culturele inslag. Later is dat iets veranderd en nagevolgd

Na 2 periodes van 4 jaar voorzitterschap vroeg het nationaal bestuur om een voorzitterswissel en ik heb dat dan ook volmondig aanvaard, temeer omdat ik toen al andere taken had opgenomen. Later is de naam CRM gewijzigd in NEOS, Netwerk voor ondernemende senioren, een moderner klinkende naam dus.

In 2001, bij de start van een nieuwe legislatuur, is een gestructureerde Culturele adviesraad geïnstalleerd. Dit was bij decreet van de Vlaamse regering verplicht.

Voordien was er een Cultuurraad die echter weinig structuur had maar toch het een en ander naar voor wist te brengen. Dat was vooral te danken aan het bestuur met Marcel Somers, Johan Van Doninck en ene Mieke die in december 2000 collectief ontslag namen.

In het gemeentelijk infoblad “Onze Gemeente” nr. 80 van februari-maart 2001 werd een oproep gepubliceerd om kandidaturen in te dienen als vertegenwoordiger van de sociaal-culturele verenigingen. CRM waarvan ik toen voorzitter was deed dat dus ook. De installatie die voorzien was op 8 februari is op de gemeenteraadszitting van mei 2001 als Gemeentelijke Culturele Adviesraad officieel erkend. Ik was bij de installatie als voorzitter voorgedragen en werd ook verkozen.

Deze onbezoldigde functie heb ik gedurende de volledige periode van 2001 tot 2006 bekleed en zoals op voorhand afgesproken gedurende de halve legislatuur van 2007 tot 2009 voortgezet. Weliswaar niet meer als afgevaardigde van CRM maar als onafhankelijk lid.

Op advies en aandringen van de cultuurraad is de gemeente ingestapt in het Integraal en Sociaal Cultuurbeleidsplan van toenmalig minister Bert Anciaux. De daaraan verbonden subsidiëring van sociaal-culturele activiteiten en de aanstelling van een Cultuurbeleidscoördinator waren het gevolg. Een subsidiëringsplan voor de aangesloten verenigingen werd opgesteld maar de doelstelling om verenigingen meer te laten samenwerken is niet echt geslaagd. Er is per vereniging wel activiteit maar een openheid naar buiten toe is er bij die verenigingen die niet aan podiumcultuur doen weinig te bemerken. Daarbij besliste het beleid in 2002 om de “Dagen van de verenigingen” die reeds 12 jaar lang hadden plaats gevonden gewoon af te schaffen.

Om de activiteiten van de verenigingen te promoten heb ik bij afwezigheid van enige communicatie in het gemeentelijke informatieblad zelf een website opgesteld met een kalender van Grobbendonk. Gelukkig is onder impuls van de cultuurraad en van de aangestelde cultuurbeleidscoördinator verandering gekomen in de communicatie over het cultuurgebeuren in de gemeente. Mijn kalender werd dan overbodig maar ik was wel blij toen ik van een oppositiepartij een pluim kreeg.

Niettegenstaande de Cultuurraad een adviesfunctie had werd door het gemeentelijk beleid in een aantal gevallen de raad over het hoofd gezien met achteraf weinig plausibele antwoorden over het waarom. Daarentegen was de raad goed om in noodsituaties de oplossing te brengen. Het bekomen van de subsidies van de Vlaamse gemeenschap voor de sport en de oprichting van de Sportraad is daar een voorbeeld van. En recent nog is het oprichten van een geldverslindend Wielermuseum ook nog een voorbeeld van hoe het gemeentebestuur de raad voor voldongen feiten wist te plaatsen.

Tijdens de beleidsperiode van 1994 – 2000 had ik al meerdere keren aangedrongen bij schepen Martine Taelman om naar analogie van meerdere gemeenten een seniorenraad op te richten. Daartoe was er vanuit de Vlaamse regering geen verplichting opgelegd en nog altijd niet. Een eerste gesprek daarover had ik tijdens een bal van de burgemeester in de bodega van de vroegere radiatorfabriek VEHA.. In Grobbendonk was er toen wel een niet gestructureerde werking als “Kontakgroep 3de Leeftijd” die omwille van de organisator zich vooral richtte tot leden van een bepaalde politieke partij. Het was die organisator die zich toen fel verzette tegen een oprichting van een seniorenraad omdat ik zagezegd bij een andere zuil hoorde als voorzitter van CRM. Hij weigerde zelfs alle medewerking om iets op gang te brengen.

Uiteindelijk is tijdens de gemeenteraad van mei 2001 de seniorenraad opgericht met statuten en al. Tijdens de rest van de legislatuur zat ik mee in het bestuur maar ik mocht wel geen voorzitter zijn want de gemeenteraad (lees college) had beslist dat een voorzitter van een andere raad geen voorzitter mocht zijn.

Tijdens de voorgaande periodes tot 2009 is er ook nog de medewerking geweest aan de Minder Mobielen Centrale. In Grobbendonk werd de organisatie ervan door het OCMW beheerd. Een viertal jaren heb ik met mijn wagen op geregelde tijdstippen oudere mensen, bewoners van het OCMW

rusthuis, maar ook alleenwonende senioren vervoerd, soms met hun rolwagen. De reden van het vervoer was velerlei: soms naar de dokter of ziekenhuis, soms om te gaan winkelen of gewoon op familiebezoek. Toen het OCMW een eigen transportauto had aangeschaft heb ik van die gelegenheid gebruik gemaakt om te denken aan het sparen van mijn rug die dikwijls last ondervond bij het inladen van de rolwagens van de te vervoeren personen. Toen was ik vier jaar chauffeur geweest.

Bouwel en Grobbendonk vormen wel een administratieve eenheid maar er zijn verschillen. Wellicht zijn deze historisch te verklaren maar het Albertkanaal en de autosnelweg R313 verhogen het onderscheid. Het gebrek aan een degelijke verbinding met het openbaar vervoer werkte hier ook aan mee. Dit had ik al verschillende keren aangeklaagd zowel bij het college als bij de lijn met vraag om de lijn 150 tussen Lier en Herentals uit te breiden tot het centrum van Grobbendonk. Uiteindelijk is er, vooral met dank aan de gemeente Vorselaar, de lijn 152 ontstaan. Weliswaar is dat nog niet de ideale verbinding tussen Bouwel/Centrum/Station en Grobbendonk centrum maar de verbinding is er.

De verstoring van de verbinding Grobbendonk – Bouwel door de 4 jaar aanslepende werken aan de brug over het kanaal zullen echter nog lang in het geheugen blijven hangen.

HET ANTWOORD OP DE VRAAG WAAROM IK OP DE KANDIDATENLIJST VAN N-VA STA?

Ondanks mijn leeftijd (° januari 1933), met nog steeds het voorzitterschap van de N-VA afdeling in Grobbendonk/Bouwel in een niet lucratieve portefeuille vind ik dat ik steun moet geven aan een fantastisch samengestelde lijst met een programma dat verandering wil brengen in een beleid dat er op het ogenblik een is zoals het niet moet. Echte bekommernis vanwege de bestuurders om het welzijn van de bevolking is er niet. Dat heb ik meer en meer gevoeld tijdens de voorbije jaren. Luis-terbereidheid was er ook niet echt. Het geval van het oude gemeentehuis in Bouwel heeft dat mooi aangetoond. Gelukkig heeft de bevolking van Bouwel daar alert op gereageerd en heeft de N-VA dat ook gedaan.

Ook de laksheid waarmee het beleid reageert op beslissingen van hogerhand, recent geval Beverdondk bijvoorbeeld en de betweterige houding van sommige mensen die het beleid zouden moeten voeren begon ondraaglijk te worden. En last not least de onverantwoorde hoge uitgaven die de gemeente met een hoge schuldenlast opzadelt maken het ongenoegen nog groter..

Dat alles is ook de reden waarom ik in 2009 mee de afdeling heb opgericht.

Zelf kom ik waarschijnlijk niet in aanmerking om rechtstreeks iets te doen aan een ander beleid. Ik betrouw er op dat de vrienden die mee op de lijst staan, de in mijn ogen jonge Vlamingen, de gemeente Grobbendonk met de twee entiteiten een prachtige toekomst als groene gemeente zullen geven, daarbij niet vergetend dat bij hun mogelijke kiezers ruim 30% senioren boven de 60 jaar geteld worden.

Grobbendonk 17 augustus 2012

Bert De Buck, °1933

voorzitter N-VA Grobbendonk